

Ochrona zwierząt hodowlanych przed wilkami

2018-08-10

Wilk, zwierzę niegdyś pospolite na terenie Polski, w drugiej połowie XX wieku znalazł się w naszym kraju na granicy wyginięcia. Uznawany za szkodnika zabijającego zwierzęta gospodarskie i łowne oraz potencjalne zagrożenie dla ludzi, wilk był przez stulecia sukcesywnie tępiący. Od połowy lat 50-tych XX wieku za zabicie wilka wypłacane były nawet nagrody. Kiedy w 1975 r. nagrody zostały zniesione, okazało się, że w Polsce - według różnych szacunków - na wolności pozostało zaledwie kilkadziesiąt do stu osobników tego gatunku. Wilka można było spotkać niemal wyłącznie w Karpatach oraz rozległych lasach wschodniej i północno-wschodniej Polski.

Dzięki objęciu w 1998 r. wilka ochroną gatunkową jego populacja w naszym kraju odradza się. Zwierzęta te stopniowo powracają na siedliska, z których zostały w przeszłości przez człowieka wyeliminowane, w tym w zachodniej i środkowej Polsce.

Odrodzenie populacji wilka jest szczególnie dużym wyzwaniem dla hodowców prowadzących wypas zwierząt, zwłaszcza w sąsiedztwie kompleksów leśnych. Zwierzęta pozostawione na pastwiskach oddalonych od zabudowań mogą stać się łatwym celem dla drapieżników. Na terenach na których stwierdzono obecność wilków hodowcy chcący spać spokojnie powinni zapewnić swoim zwierzętom właściwą opiekę i specjalne zabezpieczenia.

Jednym ze skutecznych sposobów zabezpieczania zwierząt gospodarskich i hodowlanych są tzw. fladry, czyli kawałki kolorowego, zwykle czerwonego, zwiewnego materiału o wymiarach 10x40 cm, ponaszane na dość cienki lecz mocny sznurek co 30-40 cm. Należy je rozwiesić wokół pastwiska, najlepiej na wbitych w ziemię żerdziach, w taki sposób, by dolne krawędzie materiału, znajdowały się około 15 cm nad powierzchnią gruntu i mogły swobodnie powiewać na wietrze.

Inną metodą stosowaną w wielu gospodarstwach są tzw. pastuchy elektryczne - ogrodzenie w formie dwóch lub trzech przeciągniętych równolegle drutów, z których najwyższy znajduje się na wysokości około 1 m. Wilki odstraszone są od pastucha impulsami elektrycznymi.

Ochronę mogą też stanowić zagrody zbudowane z siatki o wysokości powyżej 2 m, wkopanej na minimum 0,5 m w głąb ziemi.

Jeszcze innym skutecznym sposobem ochrony stada przez atakami drapieżników jest wykorzystanie odpowiednio wyszkolonych psów pasterskich.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami z zakresu ochrony przyrody za straty wyrządzone przez wilki, m.in. w pogłowiu zwierząt gospodarskich, przysługuje odszkodowanie. W takiej sytuacji konieczne jest zabezpieczenie martwego bydła i wszelkich śladów zdarzenia oraz bezzwłoczny kontakt z właściwą miejscowo regionalną dyrekcją ochrony środowiska oraz lekarzem weterynarii, który określi prawdopodobną przyczynę, przybliżony czas zgonu i rodzaj poniesionych obrażeń. Nie należy uprzątać zagryzionego zwierzęcia przed przybyciem komisji szacującej szkodę.

Poszkodowany powinien złożyć wniosek o odszkodowanie wraz z kopią dokumentacji hodowlanej, oświadczenie, że zwierzę będące przedmiotem straty jest jego własnością oraz zaświadczenie o zgonie wydane przez właściwego miejscowo lekarza weterynarii.

Warto podkreślić, że odszkodowanie nie przysługuje, jeżeli od zachodu do wschodu słońca zwierzę pozostawało bez bezpośredniej opieki.

Aby dowiedzieć się więcej na temat sposobów zabezpieczania zwierząt przed wilkami polecamy publikację [Poradnik ochrony zwierząt hodowlanych przed wilkami](#) autorstwa Saby Nowak i Roberta W. Mysłajka, wydany przez Stowarzyszenie dla Natury „Wilk”.

[Poradnik ochrony zwierząt hodowlanych przed wilkami \(PDF\)](#)